



ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ခရီးသွား

(သင်္ချာနှင့်ဆိုင်ရာစာအုပ်)



(၁)

မိုးသားတွေ မည်းမှောင်လာတယ်
မကြာခင် တိမ်ငိုတော့မယ်
သည်အသံကို မင်းကြားနိုင်တယ်
မြေကြီးတွေ ကွဲအက်လာတယ်
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အကျည်းတန်တော့မယ်
သည်အသံကို မင်းကြားနိုင်တယ်
လေငြိမ်ကို ဆန်ပြီး လေနီတွေမြင့်လာတယ်
ငှက်ကလေးတွေ စိတ်ဆိုးတော့မယ်
သည်အသံကို မင်းကြားနိုင်တယ်
ပြာပူမိုးတွေ ပြုတ်ကျလာတယ်
လောကအလှလောင်မြိုက်တော့မယ်
သည်အသံကို မင်းကြားနိုင်တယ်
နီးကပ်လွန်းတဲ့ ရှိုက်သံကို
မကြားနိုင်တာ ဘာကြောင့်လဲ
ငါတို့
နှလုံးသားချင်း ဝေးသွားကြပြီလား...

တောင်တန်းပြာကြီးများသည် ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးများသဖွယ်
 အနိမ့်အမြင့်မညီ လှပစွာဖြင့် အပြာရောင် မိုးသားကောင်းကင်အောက်၌ သူ့ထက်ငါ
 အပြိုင် မြောက်မှတောင်သို့ သွယ်တန်းနေကြသည်။ ထိုတောင်တန်းကြီး များထဲတွင်
 အလွန်နက်ရှိုင်းသော လျှိုမြောင်များ၊ ချောက်ကမ်းပါးများ၊ စိမ့်စမ်းများ
 တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ချောင်းငယ်များ၊ အဖိုးတန် ကျွန်းသစ်များ၊
 ရှားပါးသစ်ခွများ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်မျိုးစုံတို့က သဘာဝကျကျ ကျင်လည်
 ကျက်စားကြကုန်သည်။

ဒါ့အပြင် မြေအောက်၌ တွင်းထွက်သယံဇာတများလည်း ပေါများသည်။
 ရှေးယခင် ကတည်းက ဒေသခံများ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် တူးဖော်ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။
 သို့သော် ယခုလို တိုးတက်သောခေတ်ကြီးတွင် မူလဒေသခံများက
 နေရာဖယ်ပေးရပြီး ငွေရှင်ကြေးရှင်များကသာ ကြီးစိုးသွားကြပြန်သည်။ ဒေသခံ
 ဆင်းရဲသားများ၏ အလုပ်သည် နေ့စားလုပ်သားအလုပ်သမား များသာဖြစ်ကြသည်။

ယခင်က လူသွားသာရုံ၊ လှည်းဘီးရာမျှသာရှိသော လမ်းသည်
 ဘက်ဖိုးဆိုသော စက်စွမ်းအားကြောင့် ပါဂျယ်ရီးကားပင်
 ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူးမောင်းနှင်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် မိုးအခါ
 တောင်ကျချောင်းရေကြီးစိုးလာချိန် မှာတော့ ဒေသခံများက မင်းမူကြပြန်သည်။

ရေအိုင်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် မိုးအခါတွင် လမ်း၌ ရေခမ်းတယ်ဟူ၍
 မရှိ။ ထိုအခါ ဆင်များ၊ နွားလှည်းများ နှင့် လှေငယ်များသာ ထိုလမ်းကို
 ကြီးစိုးတော့၏ ။

နာရဏီသည် လှေငယ်လေးပေါ်တွင် အခန့်သားလိုက်ပါလာသည်။
 လှေငယ်အတွင်း၌ နာရဏီရောအပါ စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးသုံးယောက်၊ အမျိုးသားငါးယောက်ဖြစ်၏ ။ လှေသမားသည်

လေလေးချွန်ကာ လှေငယ်ကို အေး ဆေးသက်တောင့်သက်သာ လှော်ခတ်နေသည်။

“ဝေါ...ဝေါ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လေပြင်းတိုက်သံ ကြားရသည်။

နာရီဇာအပါအဝင် လှေပေါ်ရှိ လူအားလုံး သိလိုက်ရတာ က မကြာခင် မိုးရွာလေတော့မည်။ မနက်က ပြင်း စပ်စပ်ပူနေသောနေကို မသင်္ကာ၍ မိုးကာအကျ...နှင့် ခမောက်ယူလာသည်။ နာရီဇာအတွက်တော့ စိတ်ပူစရာမလို ပေ။

“မြန်မြန်လှော်ပါဗျို့...လေရောမိုးရောချတော့မယ်”

ခရီးသည်အချို့က အော်နေသော်လည်း လှေထိုးသားသည် ခပ်အေးအေးသာ လေချွန်နေသည်။

ကြည်လင်နေသောမိုးသားပြင်သည် ရုတ်တရက်မည်းမှောင်သွား၏ ။ စနေထောင့်မှ တိမ်စိုင့်ကြီးများက အလိပ်လိုက်တက်လာသည်။ နေမင်းသည် ထိုတိမ်မည်းကြီးများကြား ပျောက်လိုက်ပေါ်လိုက်နှင့် ပြေးလွှားနေရှာ သည်။ သူ့ခမျာ အလင်းပေးချင်ရှာမပေါ့။ သို့သော် အင်အားကြီးသော မိုးနတ်မင်းသည် အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်း ကြီးကို ရှေ့ပြေးတမန်အဖြစ် လွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဝေါ...ဝေါ”

အသံသည် နီးတာထက်နီးလာပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်းပင်အိုကြီးများကြား တိုးဝှေ့နေသော လေကြမ်းကြီးဖြစ်၏ ။ ထိုလေကြမ်းကြီးကြောင့် သစ်ရွက်အိုများသည် အစီအစဉ်မကျ လွင့်ပါးနေကုန်သည်။ မကြာခင် မိုးသည်းထန်စွာရွာလေ တော့မည်။ မိုးအကုန် ဆောင်းအကူး သီတင်းကျွတ်ရာသီမို့ မိုးစက်အမှုန်အမွှားများသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်း နှုတ်ဆက်တော့မည်ထင်ပါရဲ့။ လေတိုက်နှုန်းက များလာသည်။ လေအရှိန်ကြောင့် ရေပြင်တွင် လှိုင်းကြက်ခွပ်များထန်လာသည်။ လှေငယ်သည် လိုရာခရီးကိုမ

ရောက်နိုင်အောင် လှေဦးက ဝေ့ဝဲလာသည်။ နာရဏီ ဖြားသွား၏။ သို့သော် လှေသမားကိုလှမ်းကြည့်တော့ ခပ် အေးအေးပင် ပုံမှန်လှော်ခတ်နေသည်။ လှေသမားအဖို့ ထိုအတွေ့အကြုံမျိုးက ရိုးနေပြီထင်ပါရဲ့။

“လှေဆရာ...မြန်မြန်လှော်ပါ”

စိတ်မရှည်သော အမျိုးသားတစ်ဦးက ထပ်မံ၍ နှိုးဆော်ပြန်သည်။ စိတ်မရှည်၍ လက်အားစိုက်ရအောင်ဆိုလည်း မဟုတ်တတ်ပြန်ပါ။ ရေထဲ၌ နှစ်ချို့ မျှော့ကြီးများက လှေသွားရာ လမ်းကြောင်း တစ်လျှောက် ဒေါသတကြီး ပြေးလိုက်နေကြကုန်သည်။

နာရဏီတို့အုပ်စု ထိုလှေကိုငှားရခြင်းမှာ ရေထဲမဆင်းရဲ၍ မဟုတ် မျှော့အန္တရာယ်ကြောင့် သာဖြစ်သည်။

ရေက နှစ်လှသည်တော့မဟုတ်ပါ။ အလွန်ဆုံးရှိ ပခုံးလောက်ပေါ့။ တစ်ဖောင်ကျော် သွားတော့ လည်းအရေးလား။ ခွေးဖော့လေးပင် ပလုံ ပလုံဖော့သွားဦးတော့ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားပေလိမ့်မည်။ ရေအိုင်က လည်း ကျယ်လှတယ်မဟုတ်။ လေးဖာလုံမျှသာရှိသည်။ ဖြောင့်ဖြူးသောရေပြင်မို့ တစ်ဖက်ကမ်းနှင့် တစ်ဖက်ကမ်း လှမ်းမြင်နေရ၏ ။

ရေစပ်ဆုံးပါက နောက်ထပ်တစ်မိုင်ခန့် လမ်းလျှောက်လျှင် ညောင်ပင်ကဆိုသော ခေတ္တနားနေစခန်းသို့ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ ထိုနေရာတွင် နားနေဆောင်များရှိသဖြင့် မိုးလုံလေလုံပြီး နားခို၍ ရနိုင်သည်။ ထမင်းဆိုင်များ လည်းရှိ၍ စားရေးသောက်ရေးလည်း အဆင်ပြေမည်။ သို့သော် ထိုလေအဟုန်နဲ့ ညောင်ပင်ကမှ ရောက်နိုင်ပါဦးမ လား။

“ဝေါ...ဝေါ”

လေသံကြီးသည် နီးသည်ထင် ပိုနီးလာသည်။ မိုးတော်တော်ကြီးမည့်ပုံပေါ်သည်။ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မည်းမှောင်နေ၏ ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လေသံရော မိုးသံပါ ကြားနေရ။ သို့သော် ဤအိုက်အတွင်းနဲ့ လေသည် အထူး ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသည်။

“ဝေါ. . .”

မိုးရောလေပါ ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ရေဝပ်နေသော ကိုင်းပင်များပင် အဖျားညွတ်သွားကြသည်။

“ဒီလှေသမား မြန်မြန်လှော်ပေးလို့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ။ ခုတော့ တစ်ကိုယ်လုံးရွဲပြီ။ နေကလည်း မနက်ကတော့ တစ်နေကုန်ပဲ ပူတော့မှာလိုနဲ့”

ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီးသည် အလိုမကျစွာနှင့် ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်လုပ်နေသည်။

“ဝေါ. . .ဝေါ”

“အမယ်လေး ကယ်ကြပါဦး”

လေသည် ခပ်ပြင်းပြင်းငွေ့လိုက်သောအခါ လှေဦးသည် ဦးတည်ချက်လွှဲသွားပြီး သစ်ကိုင်ကို ဝင်ဆောင့်၏ ။ လှေမှောက်သွား၍ တော့ မဖြစ်ပါ။ သွေးငတ်နေသော မျှော့များ တစ်ကိုယ်လုံး အုံ့ခဲသွားလိမ့်မည်။

“အမယ်လေး ကယ်ကြပါဦး”

လှေသည် လူးလွန်၍ လာသည်။ လှေသမားသည် ဝါးလုံးဖြင့်ထောက်၍ တောင့်ထားရ သည်။ နာရဏီ မနေသာတော့ပေ။ ငွေပေးစီးတာက စီးတာပဲဖြစ်သည်။ အရေးကြုံတော့ ကူညီရပေလိမ့်မည်။

ထိုလှေထိုးသားထံမှ လှော်တက်ကိုဆွဲယူကာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လှော်ခတ်လိုက်သည်။

“မြန်မြန်လုပ်ပါ ကောင်လေး။ အားရှိအားကုန်လှော်ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် အမျိုးသမီးကြီးက

ထပ်မံအားပေးလာပြန်သည်။ နာရဏီသည် အားထည့်ကာ လှော်သည်။

ကမ်းသို့ရောက်လှောက်ခင်အချိန်တွင် လေသည် ငြိမ်ကျသွားပြန် သည်။ သို့သော် မိုးကတော့ တဝေါ ဝေါချတော့၏ ။

ရေပါသောမိုးမို့ လှေဝမ်းထဲရေဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လှေစီးနေသော အမျိုးသား တစ်ဦးက ခမောက် ချွတ်ကာ ကော်ပက်ပြန်သည်။

“ရောက်တော့မယ်။ မြန်မြန်လှော်ပါဟဲ့...”

“မြန်မြန်လုပ်ပါ”

“မြန်မြန်လှော်ပါ”

မိန်းမသံများ ဆူညံသွားသည်။ နာရဏီသည်

အားစိုက်ကာလှော်ပြန်သည်။ ရာသီဥတု ကလည်း မျက်လှည့်ပြသလို၊ ကျီစယ်နေသလိုပင် ကမ်းပေါ် လှေဦးထိုးလိုက်သောအခါ မိုးစဲသွားသည်။

သို့သော် တစ်ကိုယ်လုံးရွဲစိုနေကြပြီမို့ လှေသမား၏ တဲအိမ်ထဲ ခဏဝင်ကာ နားခိုသည်။

လှေသမားကို သိပ်မကျေနပ်လှသော်လည်း တစ်ယောက် ငါးရာပေးရပြန်သည်။

“ဖိုးသားရယ် မင်းသာ အစကတည်းကလှော်ခဲ့ရင် ငါတို့ ခုလို ရေစိုမှာမဟုတ်ဘူး”

အမျိုးသမီးများက လှေသမ္ဗန်ခမပေးချင်ပုံမျိုးနှင့်ရွဲ့စောင်းပြောသည်။ သို့သော် သဘော ကောင်းသော လှေသမားသည် ရေနွေးကြမ်းနှင့် ထန်းလျက်ခဲဖြင့် ဧည့်ခံလိုက်သောအခါ အချမ်း ပြေပြီး ကျေနပ်ရပြန်သည်။

လှေသမားသည် လေတော့ချွန်တတ်ပေမယ့် စကားတော့နည်းပုံရသည်။

မိုးရေထဲမှာပင် လှေငယ်ကို သစ် ငှက်တို့တွင်ချည်နေသည်။ ထိုင်ပါ။ နားပါဟု တစ်ခွန်းမဆိုပေ။

“ကဲ...ကဲ...မိုးစဲတုန်း ခရီးဆက်ကြရအောင်”

ကိုယ့်အထုပ် ကိုယ်ပိုးပြီး တဲအိမ်ထဲမှ ထွက်လာကြပြန်သည်။

လှေသမားကလည်း ဂရုမစိုက်တော့သလို နာရဏီတို့အဖွဲ့လည်း လှေသမားကို နှုတ်မဆက်ကြပေ။

ဒါက ရိုင်းလှတယ်ဟု မဟုတ်ပေ။ ထိုဒေသက ထိုအတိုင်းဖြစ်၏ ။
ဟန်ဆောင်ရယ်၊ ဟန်ဆောင်ပြီး၊ ဟန်ဆောင်ပြောများ မရှိကြ။ စေတနာရှိ၍
ထန်းလျက်၊ ရေနွေးချပေးသည်။ စားပါဟု တစ်လုံးမပြောချေ။ ယုံကြည်၍ စား
သောက်ကြသည်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု တစ်လုံးမဆို။ ထိုအချင်းအရာများသည်
ဂဇူးကဏန်းလက်ကျန်များသာ ဖြစ်ကြကုန်၏ ။

ကုန်းမြေကိုဖြတ်လိုက် ရေအိုင်အငယ်လေးများကိုဖြတ်လိုက်နှင့်
ကုန်းထိပ်မှ ညောင်ပင်က ဆိုသော ရပ်နား စခန်းလေးကို လှမ်းမြင်နေရပြန်သည်။
သို့သော် ကုန်းဆင်းရှိ ပေလေးဆယ်ခန့် ရေအိုက်ကိုဖြတ်ဖို့တော့ ရင်လေးရ သည်။

“ကဲ...မျှော့ကြောက်တဲ့လူ ရှေ့ဆုံးကဖြတ်ပါ”

အမျိုးသမီးများသာဖြစ်၏ ။ လုံချည်ကိုစလွယ်သိုင်းကာ

သုတ်ချေတင်အောင်ပြေးကြတော့ သည်။ သို့သော် ရွံ့မြေဖြစ်သောကြောင့် အလဲလဲ
အကွဲကွဲနှင့် မျှော့များပင် ခေါင်းမူး သွားပြီထင်ပါရဲ့။ ထိုအမျိုးသမီးသုံးယောက်လုံး
ကို မတွယ်ကြတော့ပေ။ လမ်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ခြေသလုံးကို
ငုံကြည့်သည်။ ခြေမျက်စိတွင် မျှော့တစ်ကောင်ကပ်နေသည်။

လက်နှင့်ဆွဲဖြုတ်သည်။ မရပေ။ ထို့ကြောင့် လက်ထဲ တံတွေးကို ဖိန်ခနဲထွေးထည့်
ပြီး မျှော့အပေါ် ထိုတံတွေးနှင့် ရိုက်ကာ ဖတ်ခနဲခွာလိုက်ရ၏ ။

သူ့ခြေမျက်စိ သွေးစို့သွားသည်။ သို့သော် နာကျင်မှုတော့ အလျဉ်းမရှိ။

ယားသလိုလိုတော့ ခံစားရသည်။ မျှော့နာမဟုတ်ဘဲ မျှော့ယား
တွယ်ခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။

“ကဲ...ကဲ...နားကြဦး...နားကြဦး”

ငါးဆိုင်ခန့်ရှိသော ဆိုင်တန်းလေးမှာ သူတို့ဝင်သွားသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် လှုပ်ရွလှုပ်ရွဖြစ် လာသည်။ သူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးသည် အလယ်ဆိုင်တွင်
နားကြသည်။

“ဘာဟင်းတွေရှိလဲ”

“အိုးသာဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့”

ဖော်ရွေသော ဆက်ဆံရေးဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဆက်ဆံရေးကို
နာရဏီတို့အဖွဲ့လည်း ခံစားမနေဘဲ အိုးကိုဖွင့်ကြည့်ကြပြန်သည်။
ကောင်းလိုက်တဲ့ဟင်း။ ငါးဘတ်ကို ကျွဲကောသီးနှင့် ဆီမပါ။ အရောင်မပါချက်ထား
သည်။ ကျွဲကောသီးအနံ့ကိုသင်း၍ ဖြစ်သည်။ နောက်ဟင်းတစ်ခွက် မျှစ်ကို
အလုံးလိုက်ပင် ဆန်လှော်ခတ်ပြီး ပင်စိမ်းနှင့် ဟင်းရည်ချက်သည်။ ပြီးနောက်
ဂုံမင်းအူသုပ်၊ ငှက်ပျောဖူးထောင်း။ အနံ့ရရှိနှင့် ဗိုက်ဆာလာသည်။

“စုစုပေါင်း ခုနစ်ပွဲပြင်ဟေ့”

အမျိုးသမီးကြီးကပြောပြန်သည်။ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကလည်း
ခပ်သွက်သွက်ပင် ဒန်ပန်းကန်ပြားထဲ ချင်းသုံးဆန်ထမင်းကို ဖရိုဖရဲပြင်ပေးသည်။

“အိပ်စရာနေရာရောရှိရဲ့လား”

“မကျေနပ်ရင် ရုံပိတ်သွင်းလို့တောင်ရသေးတယ်”

နေရာအကျယ်ကြီးရှိကြောင်းကို ကြွားဝါပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

“ဆယ့်ဇင်းကို”

“ဪ...ဒါဆိုရင်တော့ ဒီမှာ လူနှစ်ယောက်တောင်တင်နေတာ၊
တောလမ်းမို့ မသွားဝံ့ဘူး လုပ်နေတယ်။ လူကြုံခေါ်သွားပေးပါလား။”

“မဖြစ်ဘူး။ ငါတို့အဖွဲ့က ခုနစ်ယောက်။ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ပေါင်းရင်
ကိုးယောက်ဖြစ်သွား မယ်။ တောထဲကို ကိုးယောက်လွှတ်တာ ငါတို့ကို
ကျားစာများကျွေးနေရောသလား။”

ထိုဒေသသည် အယူသည်း၏ ။ လူကိုးယောက် ခရီးမသွားလိုကြပေ။
ကိုးယောက်သွားပါက သွားလမ်းသာရှိပြီး ပြန်လမ်းမရှိဟု ယုံကြည်ကြသည်။
ယုံကြည်လျှင်လည်း ယုံကြည်လောက်ပေ သည်။ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ နည်းသလား။
ရေနစ်ပြီးသေသူသေ။ သစ်ပင်လဲ့ပြီး ပိသေသူသေ။ သရဲခြောက်ခံရပြီး
လန့်သေသူသေနှင့် ကိုးဂဏန်းက အဆိုး ချည်းများခဲ့ပါပြီ။

“အို...မင်းကလည်း ဒီခေတ်မှာ ဒါတွေမရှိတော့ပါဘူး။ မင်းက
ဒါကိုယုံတယ်ဆိုလည်း မောင်ကျောက်ခဲကို ထည့်လိုက်ပါ့မယ်”

မောင်ကျောက်ခဲဆိုသည်မှာ ကျောက်ခဲတစ်လုံးဖြစ်သည်။
ကိုးယောက်ဖြစ်နေပါက ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို လူအရာသွင်းပြီး မောင်ကျောက်ခဲရေ
လိုက်ခဲ့ဟုပြောကာ ခဲတစ်လုံး ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်ပိုးသွားရသည်။

“အို...ငါတော့ မပိုးနိုင်ပါဘူး။ ကောင်လေးတွေ မေးကြည့်ပေါ့။
ပိုးမယ်ဆို ခေါ်သွားပေးမယ်။ ခရီးက ဒီနဲ့ဒီ နီးသလား။ ကြာကြာလျှောက်ရရင်
ဖိနပ်တောင် သယ်ချင်တော့ တာမဟုတ်ဘူး။”

ထိုအမျိုးသမီးသည် ခပ်စွာစွာပြောသောအခါ နားနေတန်းလျားထဲ
အိပ်နေသူ နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာငယ်လေး ဖြစ်သွားကြသည်။
ထိုနှစ်ယောက်သည် ကျန်းမာပုံလည်းမရ ချေ။ နေမကောင်းပျောက်စပုံနှင့်
ငေးမှိုင်နေ သည်။

နာရဏီစိတ်ထဲ သနားမိသည်။ နာရဏီသည် ခွန်အားဗလတောင့်၏ ။
သူ့အတွက် ကျောက်ခဲတစ်လုံးပိုပိုး သွားရလည်း ပြဿနာတော့မရှိပေ။

“လိုက်ချင်ရင်တော့ လိုက်ခဲ့ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့
အမိလိုက်နိုင်မှဖြစ်မယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်ပါ”

ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ နာရဏီသိလိုက်ပါပြီ။ ထိုလူများသည်
ဒေသခံများမဖြစ်နိုင်ပါ။ အောက်ပြည် အောက်ရွာမှလာသော
ဧည့်သည်များသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ကဲ...ကဲ...မိုးလည်းသည်းတော့ ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ နားမယ်။ မနက်မှ
ခရီးဆက်ကြ တာပေါ့”

အမျိုးသမီးက ဦးဆောင်သူအသွင်နှင့်ပြောသည်။ ငါးဘတ်ဟင်းကို
ပြောင်အောင် စားပြီးသောအခါ ဗိုက် တင်းသွားသည်။

“မပုတို့ စက်လှေမထွက်ဘူးလား”

“စပ်ကူးမတ်ကူးအချိန်ပဲ။ ရေကြောင်းကျပ်ပြီလေ။ ငါ့ယောက်ျားတောင်
တောလိုက်ဝင်သွား ပြီ”

ထိုအခါမှ ခေါင်းဆောင်သူအမျိုးသမီးနှင့် ဆိုင်ရှင်တို့ သိကျွမ်းကြမှန်း
နာရဏီ ရိပ်မိလိုက်သည်။

“ဒီနှစ် မိုးနှောင်းစောတယ်နော်”

“အင်း...မကြာခင် ဘက်ဖိုးတွေဝင်လာတော့မယ်။ ဒီနှစ်
ကားလမ်းပေါက်တာစော လိမ့်မယ်”

“တောသားလေးဘာလေး မရှိဘူးလား”

“ကျပ်တင်ခြောက်လား”

“အင်း”

“ဂျီသားတော့ရှိတယ်။ သတ်မရတာ ကြာပြီ”

“ငါ့ကို နည်းနည်းရောင်းလိုက်ပါလား”

“မရောင်းချင်ဘူး။ ငါတို့စားစရာပြတ်သွားမယ်။ ငါ့ယောက်ျား
တောကောင်ရဲခွဲရင်တော့ ရောင်းပေးမယ်။ သူ ဒီညတော့ ပြန်လာမှာပါ”

နာရဏီသည် ဗိုက်ပြည့်ပြည့်နှင့် လှဲအိပ်လိုက်သည်။
အမျိုးသမီးများတော့ မောသော်ငြား စကားဝိုင်းဖွဲ့နေ ကြသည်။ မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်
လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသည်မို့ နာရဏီသည် မောပန်းနေသည်။ ဗိုက်တင်းတင်းနှင့် ထမင်း
ဆိပ်လည်းတက်စပြုလာသည်။ ရေစိုအဝတ်ပင် မလဲဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်
အိပ်ပျော်သွားသည်။ နာရဏီနိုးလာသောအခါ ခါနေသည် နီကျင်ကျင် ပူနေပြန်သည်။

“ဗုဒ္ဓဟူးဆိုတော့ ဒီအတိုင်းဘဲ ဟိုတလောက စနေမိုးစွေလိုက်တာများ
ဝတ်စရာမရှိတော့လို့ အိပ်ရာခင်းခြုံ နေရတယ်”

ဟာသပြောခြင်းမဟုတ်ပေ။ နာရဏီကိုယ်တိုင်ကလည်း
ထိုသို့ခြုံခဲ့ရဖူးသည်။ နာရဏီတို့ အဖွဲ့ထဲမှ အမျိုးသမီးသုံးဦးသည်
သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် မီးဖိုထဲ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“ဟေ့ . . .ဖိုးသား။ အားမွေးထားဟေ့။ ရေသွားချိုးလေ
လန်းသွားတာပေါ့”

ထိုအမျိုးသမီးများနှင့် နာရဏီမသိချေ။ နာရဏီသည် ကချင်ပြည်နယ်၊
ဟိုပင်မြို့ ဇာတိဖြစ်၏ ။ ဟိုပင်မှ အင်းတော်ကြီးဒေသ ဟဲပန်လမ်းခွဲထိ
ကားလမ်းကြုံစီးပြီး လာခဲ့သည်။

ဟဲပန်မှ ဘယ်ဇင်းသို့ ကားလမ်းမပေါက်သေးရာ

လမ်းလျှောက်ပြီးလာရပေမည်။ သို့သော် ဤသို့တောလမ်း ခရီးကို တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်သွားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပေ။ တစ်ညအိပ် နှစ်ရက်လျှောက်ရမည့်ခရီး ရှည်ကြီးဖြစ်သည်။ လူဆိုး၊ သူခိုးအန္တရာယ်ရှိသည်။ ဇီးပင် ဆင်စခန်းမှ ဆင်များ ထကြွသောင်းကျန်းနေသည်ဟု လည်း သတင်းရသည်။ ပြီးနောက် တောခြောက်မှာလည်း စိုးရိမ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် လူအုပ်တောင့်မှဖြစ်ပေလိမ့် မည်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ပင် တိုက်ဆိုင်စွာ ထိုအမျိုးသမီးသုံးယောက်နှင့်ချိတ်မိပြီး အမျိုးသား တစ်ယောက် ချင်းစီစုမိကာ စုစုပေါင်း ခုနစ်ယောက်။ လမိုင်းကပ်သဖြင့် တစ်စုတစ်စည်း ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အမျိုးသမီးကြီးတွေဆိုသော်ငြားလည်း အထင်သေးဖွယ် မရှိချေ။ ခြေလှမ်းသွက်ပြီး ယောက်ျားသားများ ထက်ပင် အပင်ပန်းခံနိုင်လွန်းသည်။ နှုတ်ကြမ်းသော်ငြား သဘောမနော ကောင်းပုံ ရသည်။ မျက်နှာတွင် ကောက် ကျစ်မှု အလျဉ်းမရှိ ဖြူစင်နေသည်။

“ဖိုးသား...မင်းက တစ်ချိန်လုံး ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ နေမကောင်းဘူးလား”

ထိုဒေသတွင် လူငယ်ယောက်ျားလေးများကို ဖိုးသား၊ အဲစောင် အစရှိသဖြင့်ခေါ်ပြီး မိန်းမငယ်လေးများကို အစီမ၊ အဲမီးဟု အစရှိသဖြင့် အဖျားဆွတ်ခေါ်ကြသည်။

“ကောင်းပါတယ်”

နာရဏီသည် ခပ်ပြတ်ပြတ်သာဖြေသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် နာရဏီသည် ထိုသို့သာ ခပ်အေးအေးနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ လူတွေနဲ့ သိပ်ရောရှုပ်ခြင်းမရှိ။ ရောလာရင်လည်း မကြိုက်ပေ။ စကားပြောပျင်းသည်။

နာရဏီသည် ကျောပိုးအိတ်ကို ထိပ်စမှစုကိုင်ကာ ရေဆိပ်သို့

ဆင်းလာခဲ့သည်။ မြင့်သောညောင်ပင်က ချောင်းရေသည် ရေကျသွားပုံပေါ်သည်။
ကမ်းနဖူးပေါ်နှိုးများ လောလောလတ်လတ်တင်ကျန်နေ၏။ စက်လှေများ
သည်လည်း စက်မဖြုတ်သေးဘဲ ရှိနေသေးသည်။

ရေကျသွား၍ တင်သည့်ရေသည် နောက်ကျိမနေဘဲ
ကြည်လင်စပြုနေပြီဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကို အားကိုးပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုကို
ဘယ်ဇင်းရောက်တဲ့ထိ ခေါ်သွားပေးပါ”

ရေချိုးရန် ဒန်ခွက်ဖြင့် ရေကိုခပ်လိုက်ချိန်မှာပင်
ခပ်ပိန်ပိန်လူနှစ်ယောက်က ပေါ်လာသည်။ ထိုလူများ လည်း ရေချိုးမည်ထင်သည်။
အကျ..အပေါ်ပိုင်းချွတ်ထားသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက် နာရဏီလက်ထဲမှ ဒန်ရေခွက်ကို
ကြည့်နေသည်။ ဘာမှမပြောသော်လည်း နာရဏီ သဘောပေါက်သွားသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် ရေခွက်ကို သစ်ငုတ် တိုပေါ်တင်ပြီး ပလုံခနဲမြည်အောင် ရေထဲသို့
ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်သည်။

သန့်ပြန့်စရာမလို လန်းဆန်းရုံချိုးသည့်ရေမို့ ရှားပါးသော ဆပ်ပြာကို
ရှာမနေတော့ဘဲ ရေထဲမှတက်လာလာ ချင်းအကျ..ဝတ်သည်။
မဝတ်လို့လည်းမရပေ။ ဖြုတ်အန္တရာယ် ကြောက်ရသည်။ ဖြုတ်များသည်
သရဲများနှင့်တူ သည်။ အကောင်မမြင်ရဘဲ နာသည့်ဝေဒနာသာ ခံစားရသည်။
တောကြီးဖြုတ်မို့ အဆိပ်ပြင်းသည်။ အကိုက်ခံရပါ က သွေးဆိုးလျှင် ကိုယ်ပေါ်
အပိန့်ကြီးဖြစ်နေပြီး အနာပင်ဖြစ်တတ်သေးသည်။

“ရေတိမ်လား အစ်ကို”

“ဆင်းကြည့်လိုက်လေ”

ဘယ်လောက်နက်တယ်ဆိုတာ

သေသေချာချာမသိသောကြောင့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်

လူနှစ်ယောက်အနက် နားကပ်တစ်ဖက်ပန်ထားသူသည် မျက်နှာရှုံ့သွားသည်။
မတတ်နိုင်ပေ။ နာရဏီသည် ထိုသို့သာ ပြောတတ်သည်။

“အစ်ကိုက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဘယ်ဇင်း”

“ဘယ်ဇင်းရွာတင်လား”

“မဟုတ်ဘူး မှော်ထဲ အလုပ်လုပ်သွားဦးမှာ”

“ဪ...ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရွှေတွင်းကိုသွားမှာ”

ထိုလူက စကားပြောနေဆဲဖြစ်သော်လည်း မသိဖူးသူမို့ နာရဏီသည်
စကားဆက်ပြောစရာ အကြောင်း မရှိ တော့ချေ။ ထို့ကြောင့်ပင်
အကျ...ဝတ်အပြီးတွင် အိတ်ကိုဆွဲပြီး တက်လာခဲ့သည်။

“ဖိုးသား...လာစားဟေ့”

ထမင်းစားနေသော အမျိုးသမီးသုံးဦးက သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်းခေါ်သည်။
စေတနာရှိသော ထမင်းမို့ ဟန်လုပ် ငြင်းရကောင်းမှန်းမသိသော နာရဏီသည်
လက်မဆေးဘဲ ဝင်ဆွဲတော့သည်။

“ဟိုလူသုံးယောက်ရော”

“သူတို့က အရက်သောက်မယ်တဲ့။ ဟိုဘက်ဆိုင်မှာ သောက်ချင်ရင်တော့
အဲဒီ ကိုသွား”

“ကျွန်တော် မသောက်တော့ဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ မသောက်တော့ အသက်ရှည်တာပေါ့။ အရက်သမားဆို
ငါ့ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့တင် စိတ်နာလှပြီ။ နေစမ်းပါဦး။ မင်းက
ဘယ်ဇင်းဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“မျောသွားလုပ်မလို့။ လုပ်သားမဟုတ်ရင်တောင် ခေါက်စားတော့ ထမ်းရမှာပဲ”

“ဟေ့ . . . သင့်လိုက်တာ။ ငါတို့ကလည်း မျော်မှီးလေးရတယ်ဆိုလို့ စားဖို့မသွားလုပ်မလို့”

“ဪ . . . ပေါ်လိန်တွေ့ပြီးပြီလား”

“အရင်လုပ်တဲ့ ပေါ်လိန်ဆီပဲ။ ရွှေအောင်လို့ သူဌေးဖြစ်နေပြီလေ။ ဘက်ဖိုးတောင် ဝယ်ထားပြီ ဆိုပဲ။ လုပ်သားတွေလိုမှာပဲ။ မင်း သွားစရာမရှိရင် လိုက်ခဲ့လေ”

နာရဏီပျော်သွားသည်။ မဟုတ်တောင်မှ ဟိုရောက်ရင် ဘယ်က ဘယ်လိုစပြီး အလုပ်ရှာရမလဲဆိုတာ ခေါင်းခဲနေသည်။ သူငယ်ချင်း ဝင်းဇော်က အဆင်ပြေနေတယ်ဟု ပြောသံကြားသော်လည်း ဘယ်နားရှာလို့ ရှာရ မှန်းမသိပေ။

ရွာမှဈေးရောင်းလာသူများကိုပဲ မေးမြန်းစူးစမ်းရမှာပဲဟု တွေးမိထားသည်။ ယခုလို အလုပ်ရလိမ့်မည် မတွေးခဲ့။ သို့သော် လုပ်အားစိုက်ရမည့်လူမို့ လုပ်ခကိုသိချင်သည်။ အိမ်မှ ထွက်လာသော အဓိကအကြောင်းရင်းက လည်း ငွေရဖို့ပဲမဟုတ်လား။

“ဒါနဲ့ . . . မင်းလုပ်နိုင်ရဲ့လား။ လုပ်နိုင်မယ့်ပုံတော့ပေါက်ပါတယ်”

“ဟာဗျာ . . . အထင်အမြင်သေးလှပါလား။ ကျွန်တော်က လုပ်ခကိုပဲစိတ်ဝင်စားတာဗျာ။ ဘယ်လောက်ပေးလဲ။ ငွေပေးရော မှန်ရဲ့လား။ အချို့ မျောပိုင်တွေက ရွှေမကျရင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကြတာဆိုဗျာ”

“ငါတို့ပေါ်လိန်က စိတ်ထားမှန်ပါတယ်။ ရွှေမကျတောင် ရှိတာပေါင်နှံရောင်းချပြီးပေးမယ့် လူမျိုးပါ။ ဆီ ကြွေး၊ ဆန်ကြွေးသာမဆပ်ဘဲ နေလိုနေမယ် လုပ်အားခတော့ ပေးတယ်”

“ကြိုက်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးဆိုလို့တော့ ချေးထွက်သွားပါစေ
လုပ်တယ်ဗျာ။ ဘယ်လောက် ပေးလဲ”

“နေ့စား နှစ်ထောင်ပေးတယ်”

“အစုစားရော”

“အစုစားက အစုစားလိုရမှာပေါ့ကွ”

“လိုက်မယ်ဗျာ”

လုပ်ငန်းသဘောသည် ထမင်းတစ်ဝိုင်းမှာပင် ပြီးဆုံးသွားသည်။

“ဟေ့. . .ဖိုးသား။ တို့စားချင်ရင် ဝိုင်းစားနော်။ ဟင်းက ဒါနောက်ဆုံးပဲ။
နောက်ကျတဲ့ လူတော့ ပိန်းအချည် ရည်နဲ့ ငါးပိထောင်းပဲ ကျန်မယ်။ ခြံနောက်က
ကြက်မကြီးလည်း ဥသေးတာမဟုတ်ဘူး”

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးကခေါ်သည်တွင် ရေဆိပ်မှတက်လာသူ
လူပိန်နှစ်ယောက်သည် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့လျှောက် လာပြန်သည်။ ပြီးနောက်
အိပ်ကပ်ထဲမှ ထောင်တန်အကြီးငါးရွက် ထုတ်ပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ကြက်သားစွပ်ပြုတ်လုပ်ပေးပါ”

“အေး. . .ရပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးသည်
ဆိုင်တဲလေးနောက်ဘက်သို့ဝင်သွားပြီး ထင်းချောင်းတစ် ချောင်းဆွဲကာ
ကြက်ကလေးတစ်ကောင်ကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ကြက်ဖလေးခမျာ
အွတ်ခနဲအသက်ထွက်သွား တော့၏ ။

“တွေ့. . .တွေ့. . .တွေ့. . .တွေ့”

မဥတတ်သော ကြက်မကြီးသည် ကြောက်အားလန့်အားအော်ကာ

ထုပ်တန်းပေါ်ခန့်တက် သွားသည်။ နာရဏီပြီးလိုက်၏ ။ မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေသော
ထိုနှစ်ယောက်ကို နာရဏီကြည့်သည်။

“ဒီလောက် လတ်ဆတ်တဲ့အသားမျိုး မြို့မှာရနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

နာရဏီစကားကြောင့် နားတစ်ဖက်ဖောက်ထားသော လူပိန်သည်
ပြီးလာသည်။ ထိုတခဏ ဌ နာရဏီနှင့် ထိုနှစ်ယောက် ရင်းနှီးသွားသလို
ခံစားရသည်။

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“နာရဏီ”

“နာမည်က တစ်မျိုးပဲနော်။ တိုင်းရင်းသားထင်တယ်”

“ဒါက ကချင်ပြည်နယ်လေ။ တိုင်းရင်း၊ မရင်းတော့ ငါမသိဘူး။
ငါတို့ဘက်တော့ ဒီလိုနေကြတာပဲ။ ငါ့အမေက ရှမ်းနီ၊ ငါ့အဖေက ကချွေးကဏန်း။
အဲတော့ ငါလည်း ရှမ်းကချွေးဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ ဘာဆိုလဲကွ။ နာရဏီဆိုတာ
ရွှေတစ်မျိုးကိုပြောချင်တာ။ ငါတော့ ဒီလိုပဲသိထားတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းတို့က...

“ကျွန်တော်တို့က မန္တလေးကလာတာပါ။ ဟုမ္မလင်းကနေ မော်တော်နဲ့
ဥရုချောင်းရိုးအတိုင်း ဆန်တက်ခဲ့ရင် ဒီဒုက္ခ မခံစားရဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော့်ညီက မြစ်ကြီးနားရောက်ဖူးချင်တယ် ဆိုလို့။ ခုတော့ လမ်းခရီးပြဿနာ
တွေမှရေးရင် စာအုပ်တစ်အုပ်စာ လုံးချင်းထုတ်လို့ရတယ်”

နာရဏီပြီးသည်။ ထိုလူတွေက ပညာတတ်ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။
ထိုလူတွေဆို သော်ငြား နာရဏီနှင့် အသက်တူတူလောက်ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဗညားတဲ့။ သူက ကျွန်တော့်ညီ သူရ။
နေရာဒေသစိမ်း၊ အစားအသောက်စိမ်းနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ ဒီကဆန်ကို
ကျွန်တော်တို့မစားနိုင်ဘူး။ ကောက်ညှင်းစားနေရသလိုပဲ”

ထိုအခါမှ နာရဏီ သဘောပေါက်လာသည်။ ဒါကြောင့်

အားမရှိပုံဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါမှမဟုတ် မြို့သားတွေက
ငပိန်တွေချည်းတည်းများလား။ မြို့သားလို့သာဆိုတယ် အသားမည်း လိုက်ပုံများ
ရွာက ပလွေမှုတ်သော မဲလုံး ကတောင် အရှုံးပေးရမည်ထင်ပါရဲ့။ သို့သော်
စတိုင်ကတော့ အကောင်းသား။ လက်ပတ်ကြိုးနဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်နဲ့။
ကျောပိုးအိတ်ကလည်း သူလိုကိုလို ဝန်နီအိတ်ကြီးမဟုတ်ဘဲ ဗီဒီယိုထဲမြင်နေကျ
မင်းသားပိုးတဲ့အိတ်မျိုးဖြစ်သည်။

“လာတော့ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီနဲ့။ ဟိုး...ရေအိုင်စပ်ထိလိုက်လာတာ။
ပြီးတော့ လှေစီး။ လှေဆိပ်နဲ့ ဒီကိုလာ ရတဲ့ခရီးနဲ့တင် လူက သေချင်စေရုံနဲ့နေပြီ။
ဆင်စီးဖို့ ဆင်စောင့်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ကုန်ချသွားတာ ဆင်ကပြန်မ လာသေးဘူး။”

ဟုတ်ပေသားပဲ။ ခုလိုမိုးအချိန် ကားလမ်းမပေါက်သောအခါ ကုန်များကို
ရေကြောင်းမှတင်ကြသည်။ သို့ သော် ခုလို စပ်ကူးမတ်ကူးရာသီတွင်
ရေကြောင်းလည်း ကျပ်၏ ။ နွားလှည်းကလည်း ဝိတ်ကိုမျှတင်ရသည်။ ဆင်ကမှ
အားမနာပါးမနာ စိတ်ကြိုက်တင်ဆောင်နိုင် သည်။ ဆင်တန်ဖိုးကြီးသလို
စရိတ်ကလည်းကြီးသည်။ လှေနဲ့တင် စရိတ်ထက် နွားလှည်းနှင့်
တင်စရိတ်ကပိုကြီးသည်။ နွားလှည်းထက် ဆင်က ပိုဈေးကြီးသည်။ ထို့ကြောင့်
ဆင်သ မားသည် ကုန်စည်ရဖို့မလွယ်ချေ။ မရလည်း အရေးလား။
သစ်ပေါသောအရပ်ဒေသမို့ အချိန်ပြည့် အလုပ်ရှိသည်။
ကုန်စည်တင်ဆောင်တယ်ဆိုတာ ဆင်ဦးစီးတို့၏ အပိုင်ငွေဖြစ်သည်။ ဘိန်းဖိုးလေး
မြီးမြီးမြက်မြက်ရလိုရငြား ဖြစ် ၏ ။

“စောင့်လက်စတော့ စောင့်တာကောင်းပါတယ်။ မင်းတို့ပုံကြည့်ရတာ
သိပ်အားမရဘူး။ ခရီးကဝေးတယ်။ ကျွတ်တို့၊ ဒက်တို့၊ မျှောတို့ပေါတယ်”

“ဒက်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ကျွတ်လိုသတ္တဝါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတာ။
သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင် တွေပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားခြေထောက်က မဲမဲအလုံးက မွဲလားဗျ။
တော်တော်ကြီးတယ်နော်”

ရုတ်တရက် သူရကဆိုသောအခါ သူတစ်ကိုယ်လုံး
တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြေမျက်စိအောက်၌
သွေးလုံးနေသော ကျွတ်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ဘယ်ကတည်းက တွယ်ထားမှန်း
မသိ။ တံတွေး ကို ဖိန်ခနဲထွေးပြီး ထိုသတ္တဝါကိုခွာသည်။

“စွပ်ပြုတ်ရပြီ”

ဘယ်လိုအရသာမှန်းမသိသော စွပ်ပြုတ်ကို ဘယ်လိုသောက်ကြမှန်း
မသိပေ။ သူကတော့ အိပ်ရေးဝမှ အားရှိမည်မို့ တစ်ထည်တည်းသော စောင်ကို
တင်းနေအောင် ခေါင်းမြီးခြုံပြီး ကွေးနေအောင်အိပ်ပစ်လိုက်တော့၏ ။

(၂)

မိုးသည် ခပ်စိမ့်စိမ့်ရွာနေသည်။ မိုးအရှိန်ကြောင့် လမ်းသည်လည်း ချော်တိချော်တော်နှင့် ခြေကုပ်ရခက်နေ သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်ဖိနပ်ကို ချွတ်ပြီး ကြိုးနှင့်သိုင်းကာလွယ်ပြီး ခြေဖျားနှင့်လျှောက်သည်။ ညောင်ပင်က စခန်းမှ တိန်းစပ်စခန်းသို့ လွယ်ကူ၍ ရောက်လာ သော်လည်း ခြေဖဝါးတွေ ကျိန်းနေပြီဖြစ်သည်။ အရေးထဲ ကျောက်ခဲ တစ်လုံးကို ပိုးခွဲရ သောကြောင့် ကျောပိုးအိတ်ကိုပင် လွှင့်ပစ်ချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနေသည်။

“ဟွန်း...ပါဟီးကွင်းကိုကျော်ရင်တော့ ဘယ်ဇင်းရောက်ပါပြီ”

“ဘယ်နှနာရီလောက် လျှောက်ရဦးမှာလဲ”

“သုံးနာရီလောက်ပေါ့”

ဗညားရဲ့အမေးကို သူ ရမ်းသမ်းကာဖြေသည်။ ဗညားတို့လို မြို့သားမပြောနှင့် တောသားဖြစ်သောသူပင် ခြေထောက်တွေကို သယ်ရမှာ ငြီးငွေ့လာသည်။ သို့သော် မဝေးတော့တဲ့ လက်ကျန်ခရီးကို အားတင်းရပြန်သည်။ လမ်းခရီး၌ တောပန်းလေးများကို သဘာဝအတိုင်း တွေ့ရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြိုးကြာမောင်နှံကိုလည်း တွေ့ရ သည်။

“ဘာငှက်ကြီးလဲ”

“ကြိုးကြာပါကွာ”

“အကြီးကြီးပဲနော်”

သူရသည် တောကိုမရောက်ဖူးဘူးထင်ရဲ့။ တောကို

အထူးအဆန်းသဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ ဗညားတော့တော နှင့်အနေနီးစပ်သည်ဟု ထင်ရသည်။ နာရဏီတို့အုပ်စုသည် ရွှံ့အိုင်တွေကို ဖြတ်ရသည်။ ကျောက်သားမာများကို ဖြတ်ရသည်။ ရေအိုင်အချို့တွင် တုံးခုခင်းထားသောကြောင့် တုံးများပေါ်ဖြတ်လျှောက်ရသည်။ ကိုင်းတွေထူပြော သော ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးမို့ နေဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်အတွက် အကာအကွယ်မရှိချေ။ အချို့နေရာများတွင် မြွေလမ်းကြောင်းရာကြီးကိုတွေ့ရ သည်။ ထိုမြွေနှင့်သာ နာရဏီတို့ကြုံပါက အရိုးနှင့်အသား အစရှာရတော့မည်မထင်။ မြွေညှို့တာနဲ့ တင် မြွေပါးစပ်ထဲဝင်ရမည်။ အခြေအနေ၊ ဒူးတွေလည်း ချောင်နေသည်။ တောကောင်ကြီးကြီး မားမား နှင့် မတွေ့စေဖို့သာ ဆုတောင်းနေရတော့၏။ ပြေးတက်စရာသစ်ပင်လည်း ရှာမရပေ။

“နွေရာသီတုန်းက မီးရှို့ထားပုံရတယ်နော်။ သစ်ပင်အချို့က မည်းတူးနေတယ်”

ဗညားသည် အမေးအမြန်းထူသည်ဟုထင်သည်။ မောပန်းသောကြောင့် စကားကိုချွေတာ သည့် နာရဏီ မဖြေလို့မရတော့ပါ။ ဖြေဖို့ ကြံခိုက်တွင် သူရက ဆက်ပြောသည်။

“အဲ့ဒီလို အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တော့ တောပြုန်းတာပေါ့။ ကမ္ဘာစနစ်လည်းပျက်တယ်။ ကြည့်ပါဦး မိုး ဒီ လောက်ရွာနေတာတောင် အပင်က ရှင်သင့်သလောက် မရှင်သန်တော့ဘူး”

“မရှိလို့ ရမလားဗျ။ ဒီနေရာက ငါတို့လိုဆင်းရဲသားတွေ လက်လုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့နေရာ။ နွေရာသီ ကား လမ်း လှိုင်လှိုင်ပေါက်ရင် နေ့မှန်းမသိ၊ ညမှန်းမသိ ဆိုင်ကယ်နဲ့၊ စက်ဘီးနဲ့၊ ကားနဲ့ ကုန်သည်ကြရတာ ။ တောကောင်အန္တရာယ်ကြောက်ရတယ်။ ဘယ်သူကရော အလကား အချိန်ကုန် ခံပြီး ရှို့ချင်မလဲ။ ဘာဂေဟမှမသိဘူး။ မ လုပ်ရင်ငတ်မယ်။ ဒါပဲသိတယ်”

နာရဏီသည် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောချပြီး

ခပ်ငေါ့ငေါ့ရှေ့တက်လာခဲ့သည်။ ရာသီဥတုသည် ကြည်လင် နေရာမှ
မည်းမှောင်စပြုလာသည်။ မကြာခင် မိုးရွာတော့မည့် အရိပ်အခြေ။

“ကျွတ်...ပြဿနာပဲ။ မိုးက ဒီအချိန်ဆို ပုံမှန်ဖြစ်နေပြီ”

ဗညားက ညည်းတွားပြန်သည်။ ပြီးနောက် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ
မိုးကာအကျ..ရှည်ကြီးများ ကိုထုတ်ကာ ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက်
တစ်ယောက်တစ်ထည်ဝတ်သည်။ နာရဏီ လှမ်းကြည့်သည်။ မိမိအကျ..
မိမိရှက်မိသည်။ မိမိအ ကျ..က မိုးကာကိုဖောက်၍ ချုပ်ထားသောအကျ..။
သူတို့ဝတ်တာက ဗီဒီယိုထဲ မင်းသားတွေဝတ်သောအကျ..။ ရာသီဥ တုသည်
မှောင်နေရာမှ မိုက်လာ၏ ။

“ဟင်...ဘာဖြစ်တာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

အမျိုးသမီးသုံးယောက်အသံညံ့လာသည်။ နေ့မှညသို့
ချက်ချင်းကူးပြောင်းလာပုံကြီး ကြောင့် နာရဏီရင်ထဲ လည်း
ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ လူကိုးယောက် ခရီးထွက်လာလို့
တောခြောက်တာများလား။

“ဝုန်း...ဝေါ...”

ပတ်ဝန်းကျင်သည် မှောင်မိုက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တောနင်းသံကို ကြားရသည်။ ဆင်အုပ်ကြီးလာနေသလို ခံစားရ၏ ။

“ဒါကြောင့် ကိုးယောက်မလာချင်တာ။ ခုတော့ တလောကလုံး
မှောင်သွားပြီ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီ၊ ခဏပါ။ ဒါက နေကြွတ်တာပါ။ ဒီနေ့
နေကြွတ်မယ်လို့ ကြေညာထားတယ်”

ဗညားပြောသော်လည်း ကြောက်စိတ်တော့မပြယ်ချေ။ သူတို့အဖွဲ့
မကြာခင် အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတော့မည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်ရချေ။ နာရဏီ အိတ်ထဲမှ အိတ်ဆောင်ဓာတ်မီးကို
လည်း ရုတ်တရက် နှိုက်မရ။

“အူဝဲ...အူဝဲ...ဝဲ...ဝဲ”

“ဟင်”

နာရဏီ ကျောထဲစိမ့်သွားသည်။ အသံကို နားစွင့်မိသည်။ သို့သော်
ထိုအသံသည် ဘယ်ကလာမှန်းမသိ။ အမျိုးသမီးသုံးယောက်ထဲမှလည်း
အသက်ရှူသံပင် မကြားရချေ။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိကပ်
နေကြသည်။

“ဝေါင်း”

နာရဏီ တုန်သွားသည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးနေခဲ့သော
ဒေသခံဆိုသော်လည်း ကျားဟိန်းသံကိုမူ တစ် သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြားခဲ့ဖူးပါ။

“မပြေးကြနဲ့နော်။ နေရာမှာပဲစုနေကြ။ ဒါ တကယ့်ကျား မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အမျိုးသားသုံးယောက်ထဲမှတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုလူသတိပေး၍
သာ မဟုတ်ရင် တစ်ဖွဲ့လုံး ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးကြပေလိမ့်မည်။
တကယ့်ကျားသာဆို အဲဒီ လိုထွက်ပြေးလို့ရော လွတ်မှာလား။ လွတ်တယ်ထား ဦး
မကျွမ်းကျင်သော ထိုတောထဲ သေဖို့တစ်လမ်းသာရှိမည်။ တောကလည်း
ကြမ်းသည်။ ဘယ်လိမ်နွယ်များ ထူပြောစွာနွယ်တက်နေသည်။ နွယ်ရှင်တွေ
လည်းရှိသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ဘယ်လိမ်နွယ်ရှင်ကိုသာ ခွင်းမိလို့တော့
ဒီတစ်သက် တောထဲကထွက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။

တကယ့်ကျားမဟုတ်ဘဲ တောခြောက်တာဆိုလျှင်တော့ သူတို့အုပ်စုကို

ခွဲပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။ တော်ပါသေးရဲ့ သူတို့အုပ်စုထဲ သတိရှိသူပါလာလို့။

မိုးသည် တစ်ပေါက်ချင်းကျနေရာမှ တဝေါဝေါသွန်းဖြိုးလာသည်။

“အွတ် . . .အွတ် . . .အွတ်”

နှစ်ချို့ဖားကြီးများလည်း အစာရှာနေသလောက် ဆူညံ၍ လာသည်။
ထိုဖားအော်သံသည် မိုးမျှော်ဖားမ ဟုတ်ဘဲ ကြောက်စရာအသံကြီးဖြစ်နေသည်။
စိတ်ချောက်ချားနေ၍ ပဲလားမသိ။ မိုးရေစက်များပင် ကြောက်စရာ
ကောင်းနေတော့သည်။

“ဟဲ့ မင်းဟာက ဟုတ်ဦးမလား။ ခြေသံတွေနီးလာသလိုပဲနော်”

ခပ်စွာစွာအမျိုးသမီးကြီးက မရဲတရဲအော်ပြန်သည်။ ထိုအသံသည်
မိုးရေနှင့် လုံးနေသော်လည်း နီးကပ် သောကြောင့် ပီပီသသကြားနေရသည်။

“ဝေါ . . .ဝေါ”

မိုးသည် မျက်စိမဖွင့် မျက်နှာမဖွင့်ရွာလာသည်။ တောခြောက်တဲ့အထဲမှာ
မိုးတော့မပါလောက်မှန်း သိသော်လည်း စုထားသောအကြောက်တရားများ
စုပြုံလာသည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင် အလင်းရောင်ပျောက်တာလည်း ဒါ
ပထမဆုံးကြုံဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ နာရဏီစိတ်ထဲ ယုံရခက်၊ မယုံရခက်ဖြစ်နေသည်။
တောခြောက်မှန်း စိတ်ကသိ သည်။ ခုလောက်ထိ ကြမ်းနေမှတော့ သေဖို့အပြင်
အခြားမရှိတော့ပေ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း မှောင်မည်းနေသည်။

ဘေးမှာရှိသောသူကိုပင် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရချေ။

“ဘုရားသာ အာရုံပြုထားပေတော့။ သရဏဂုံတည်ကြတော့ဟေ့”

အမျိုးသမီးကြီးအသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ မိုးရေသည် ခြေမျက်စိထိ

စိုရွဲသွားသည်။ ခြေဖဝါးအောက်မှာ လည်း ယားကျိယားကျိနှင့်
တီကောင်ထိုးနေသည်ထင်ရဲ့။

“ဂလိန်း...ဂျိမ်း...”

လျှပ်ရောင်၏ နောက်တွင် အသံနက်ကြီး ပါလာပြန်သည်။ နာရဏီသည်
မိုးခြိမ်းသံကို မကြိုက်သော်ငြား ယခုတော့ သဘောကျချင်ချင်ဖြစ်လာသည်။
လျှပ်ရောင်ကြောင့် လူအုပ်ကို တွေ့နေရသည်။

“အူဝဲ...အူဝဲ”

ကလေးငိုသံသည် နားနှင့်နီးနေသည်ဟုထင်သည်။
မွေးကင်းစကလေးအသံဖြစ်သည်။ ဒီလို ပါဟီးကွင်း ကိုင်း ကွင်းပြင်ထဲတွင်
မည်သူမှတော့ မိုးရွာကြီးထဲ ကလေးမမွေးလောက်ပေ။

နာရဏီ မျက်လုံးကို ပိတ်ထားမိသည်။ အဒေါ်ကြီးပြောသလိုပင်
ဘုရားကိုသာ အာရုံပြုထားမိ၏ ။ ဘုရားတန်ခိုး၊ တရားတန်ခိုးကြောင့်လားမသိပေ။
ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အလင်းရောင် တိုးဝင်လာပြန်သည်။

နာရဏီ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သောအခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
တင်းကျပ်အောင် ပွေ့ဖက်ထားသော မြို့သားညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။
နာရဏီစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ရွာ၌ ကျန်ခဲ့သော အစ်ကိုဖြစ်သူကို
သတိရမိသည်။ စပါးမအောင်သော ကြောင့် ညီလေးမင်း မှော်ထဲသွားတော့ကွာ။ ငါ
တစ်ယောက်တည်း စပါး သိမ်းလိုက်မယ်ဟု ပြောခဲ့သည်။
မှတ်မှတ်ရရတွေ့ကြည့်လျှင် နာရဏီတို့ညီအစ်ကိုသည် တစ်ခါမျှ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် မပွေ့ဖက်ဖူးချေ။ အရက်မူးလျှင်ပင် ပခုံးထမ်းမသယ်ဖူးပေ။
မှောက်နေလျှင် မှောက်နေသူကို မှောက် နေသောနေရာ၌
မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပစ်ထားတတ်သည်။

“အေး...ဘုရားတန်ခိုးကြောင့်ပဲ။ မှတ်ပါပြီ၊ မှတ်ပါပြီ။ နောက်

ဘယ်တော့မှ ဒီလမ်းကို လူကိုးယောက်နဲ့ မလာရဲတော့ပါဘူး”

အဒေါ်ကြီးက မကျေမနပ်ဆိုပြန်သည်။ ထိုအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းငုံ့နေ ရှာသည်။ ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း ယောက်ျားချင်း သနားမိသလိုလိုရှိသား။

အလင်းရောင်ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြားခဲ့ရသော ကျားဟိန်းသံ၊ ကလေးငိုသံ၊ ဆင်နင်းသံတို့မှာ ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်သည်။ မိုးလုံးကြီးများတော့ အင်အားကြီးစွာကျရောက်ဆဲပင်။

“ဒီပုံအတိုင်းဆို ရှေ့ဆက်ဖို့မှ ဖြစ်နိုင်မလား။ သံဖြူဇရပ်မှာ ရေကျော်နိုင်တယ်နော်”

“မဆက်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ တိန်းစပ်ကို နောက်ပြန်လှည့်ရင်လည်း ခရီးတစ်ဝက်ကျိုး နေပြီ။ တိန်းစပ် ကိုလှည့်တယ်ထားဦး ရေတွင်းမှာ ရေမကျော်နေဘူးလို့ ပြောနိုင် သလား”

လမ်းကျွမ်းပုံရသောအမျိုးသားနှင့် ခပ်စွာစွာအမျိုးသမီးတို့ အပြန်အလှန်ပြောနေခြင်းဖြစ် သည်။ နာရဏီ တော့ ငြိမ်သက်နေသည်။ ဒီလမ်းကို ခြေလျင် ဒါပထမဆုံးလျှောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းလာဖူးပေမယ့် ကားလမ်း ပေါက်ချိန် ကားနှင့်လာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကားကို အခန့်သားစီးခဲ့သောကြောင့် လမ်းခရီးသည် ဤမျှရှည်မှန်း၊ ကြမ်းမှန်း မရိပ်မိခဲ့ပေ။ ကားနဲ့သွားတုန်း က ဤနေရာတွေကို ဘယ်လိုကျော်လို့ကျော်ခဲ့မှန်းမသိခဲ့။

ခါတိုင်းတော့ လယ်သိမ်းပြီးချိန်မှ အစ်ကိုနှင့်နှစ်ယောက်တက်လာခဲ့ပြီး ရာသီစာလေး လုပ်ကာ မိုးဦးမကျခင် ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ဒီလိုလာလုပ်တာ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်မကတော့။ ခုဆို ခေါက်စားထမ်းလို့ရတဲ့ငွေနဲ့ အိမ်ကလေးပင် သွပ်မိုးပြီးနေပြီဖြစ်သည်။ ယခုတော့ လယ်မအောင် တော့ အစ်ကိုက နွေရာသီ ယာဆက်စိုက်ရပေလိမ့်မည်။ ဒါ မှလည်း မိုးတွင်းစာ စရိတ်ဖူလုံပေမည်။

ဆောင်းတွင်းတော့ ခြံထွက်သီးနှံများနှင့် ဆီဖိုး၊ ဆားဖိုးရသော်လည်း မိုးအခါတော့ ရေဝပ်၍ ခြံထွက်သီးနှံသည် မီးဖိုချောင်စားသာရုံမျှထွက်သည်။ ဒီကြားထဲ ပျိုးနှုတ်ခ၊ ကောက်စိုက်ခတို့က ရှုပ်သေးသည်။ လယ်စရိတ်ကလည်း လွယ်လှတယ်ဟုမရှိ။
ထို့ကြောင့် မိုးတွင်းစာကို ပုရွက်ဆိတ်များလိုပင် ဆောင်းတွင်း၌ တစ်နိုင်တစ်ပိုင်စုဆောင်းကြရသည်။

“ကဲ...ကဲ...ငြင်းခုန်နေလို့လည်း ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှေ့ဆက်ကြမယ်။
ရေကျော်လည်း ဖောင်ဖွဲ့ပြီးကူး မယ်။ မရလို့လည်း မပူနဲ့ ရေကျတဲ့အထိ တဲထိုးစောင့်ကြတာပေါ့”

“ဘာစားကြမလဲ”

“ဝါးရုံပေါတာပဲ မျှစ်ချိုးစားကြရုံပေါ့”

“သံဖြူဇရပ်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ အဲ့ဒီနေရာက ဒီနေရာထက်မက ကြမ်းတယ်ဗျ။ ကားသမားတွေပြောတာ။
နားရွက်ခင်းအိပ်တဲ့လူတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ သဗ္ဗေသတ္တာ ကာမသကာပေါ့”

နာရဏီနှင့် ထိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တော့
နောက်လိုက်နားဆင်သူသက်သက်သာ ဖြစ်သည်။

တစ်ဖွဲ့လုံး ရှေ့ဆက်ကြပြန်သည်။ မိုးရေစီးလိုက်သောအခါ စေးပျစ်သော
ရွံ့မြေသည်လည်း ဗွက်မပေါက် တော့၍ နင်းလို့တော့ ကောင်းသွားသည်။
ခြေချောင်းတွေနှင့်ကုပ်ထားဖို့ မလိုတော့။

တောခြောက်သံကြားဖူး၍ နောက်ကျောတော့မလုံချင်ပါ။ မျက်လုံးက
မသိမသာ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေဖြစ်သေးသည်။
ထိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ကြောက်သည် ထင်ရဲ့

တစ်ချိန်လုံးနောက်ဆုံးနေခဲ့ရာမှ ရှေ့တက်လာသည်။ နာရဏီသည် သူရဲကောင်းလုပ်ကာ နောက်ဆုံး၌ နေပေးလိုက်သည်။ သို့သော် မိမိကျောက်ကို ဘယ်အချိန် ကုတ်ဆွဲလိုက်မလဲဆိုပြီး အသည်းကတော့ ခပ်ကျိန်းကျိန်း။ သို့သော် ဘာသံမျှမကြားရတော့ချေ။

သံဖြူဇရပ်ရောက်လာသောအခါ ထင်သည့်အတိုင်းပင် တောင်ကျချောင်းရေက ဒုက္ခပေးပါပြီ။ သံဖြူဇရပ်ဆို သော်ငြား ဘာအဆောက်အဦးမှ မရှိချေ။ သစ်ပင်လေး လေးငါးပင်တန်း

ထားသောနေရာဖြစ်သည်။ ရေတွင်းတစ် လုံးတော့ရှိ၏ ။ အရင်ကတော့ ဇရပ်တစ်လုံးရှိခဲ့ပုံ ရသည်။ သို့သော် ထိုဇရပ်ကလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာဟုတ်ပုံမရချေ။ လက်ကျန်ပျဉ်တို ပျဉ်စပင် မတွေ့ရ။ သို့သော် ကံကောင်းချင်ပြန်တော့ ဝါးဖောင်တစ်စင်းကိုတွေ့သည်။ သူတို့လိုပဲ ခရီးသွားအချို့ လုပ်ထားခဲ့သည်ထင်ရဲ့။

“အခန့်သင့်လိုက်တာ ဆွဲကြဟေ့”

အမျိုးသားကြီးကဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယောက်ျားသားများအားလုံးသည် ကိုင်းကြား ထဲမှ ဝါးဖောင်ကို ခဲရာခဲဆစ်ဆွဲကြသည်။ သွေးဆာနေသော မျှော့အန္တရာယ်ကိုလည်း ရှောင်ကြရ သေးရာ အလုပ်က မတွင်ချေ။

သို့သော် လုံ့လနှင့် ဉာဏအစွမ်းကြောင့် ဝါးဖောင်ပါလာ၏ ။ ယောက်ျားလေးယောက်၏ အစွမ်းအစဖြစ် သည်။ မြို့သားညီအစ်ကိုတော့ မပါချေ။

“တစ်ဖွဲ့လုံးတော့ မနိုင်ဘူး။ တစ်ဝက်စီခွဲတက်မှပဲ”

အမျိုးသားကြီးကဆိုသောအခါ အမျိုးသမီးသုံးယောက် အလုအယက်တက်ကြသည်။ ဖောင်ပြန်စုန်မည့် ယောက်ျားနှင့် ပေါင်းငါးယောက် လိုက်ပါသွားသည်။ နောက်တစ်သုတ်၌ နာရဏီအပါအဝင် မြို့သားညီအစ်ကိုရော ပေါင်းငါးယောက်တက်ကြပြန်သည်။

ရေလယ်ရောက်သောအခါ ပြဿနာစပေါ်တော့သည်။

ဘယ်ကတည်းကလုပ်ထားမှန်း မသိသော ဝါးဖောင် သည် ဖြစ်သလို တစ်ခါသုံးလုပ်ထားသောကြောင့် နှီးကြိုးများဆွေးနေသည်။ ရေလယ်သို့ရောက်မှ ကိုင်းများနှင့်ညီ သည်။ အခြေအနေသိပ်မဟန်တော့မှန်း ဖောင်ပေါ်မှလူများ သဘောပေါက်ကုန်သည်။

“မျှော့ကြောက်နေလို့ မထူးတော့ဘူး။ ခုန်သာချပျို့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခုန်ချကြရာ၌ ဖောင်ပေါ်တွင် မြို့သားညီအစ်ကိုသာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နာရဏီတို့အုပ်စု ကမ်းပေါ်ရောက်သည်ထိ ထိုညီအစ်ကိုသည် ကြက်သေသေကာ ကျန်ရစ်ဆဲဖြစ်သည်။

“ဟေ့...ဗညား၊ သူရ...လာလေ...ခရီးဆက်မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ရေမကူးတတ်ဘူး”

“အကြောက်အကန်တော့ကူးခဲ့ဗျာ။ အဲ့ဒီဖောင် မခိုင်တော့ဘူး”

စကားပင်ပြော၍ မဆုံးလိုက်ချေ ဝါးလုံးစည်းသည် နှစ်ခြမ်းကွဲပြီး တစ်လုံးစီဖြစ်သွားသည်။ နာရဏီမနေနိုင် တော့ပါချေ။ ကျောပိုးအိတ်ကလေး ပစ်ချပြီး ရေထဲ ခိုင်ဗင်ထိုးသည်။ ဗညား၏ မျက်နှာကို လက်သီးတစ်လုံးကျွေးပြီး ဆယ်လာခဲ့သည်။ သူရကိုကယ်ဖို့ ထပ်ကြိုးစား လိုက်သည်တွင် သူရကို မမြင်ရတော့ချေ။ တစ်ဖွဲ့လုံး ပြာသွားသည်။

“ညီလေး...ညီလေး”

ဗညား၏ အသံတွင် ဆို့နစ်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းတို့ကို အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။

“နာရဏီ ငါ့ညီလေးကိုကယ်ပါဦး။ အစ်ကိုတို့ရယ် ကျွန်တော့်ညီလေးကို ကယ်ပါဦး။ ညီလေး...သူရ”

“ကဲ...လုပ်ကြပါဟဲ့။ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ခပ်စွာစွာအမျိုးသမီးသည် ဆူဆူညံညံအော်ပြန်သည်။

မည်သူမှမနေနိုင်တော့ချေ။ ယောက်ျားလေးယောက်လုံး ရေထဲဆင်းကာ အလှအယက်ငုပ်ကြပြန်သည်။ ကံကောင်းချင်သော အခါ နာရဏီ၏ မှန်းချက် မှန်သွားပြီး သူရ၏ အကျေခံကို ဆွဲမိသွားသည်။

“ဟေ့...တွေ့ပြီ ဆွဲလာပြီ”

နာရဏီသည် သူရအား ပွေ့ချီကာ ကုန်းပေါ်သို့တင်ပေးသည်။

“ညီလေး...ညီလေး...သူရ”

ဗညား၏ အသံသည် ဆို့နှစ်နေသည်။ နာရဏီရင်ထဲမကောင်းပေ။ သေများသွားပြီလား။ ဒီမှာသေလို့က တော့ ဒီမှာပဲမြှုပ်ထားခဲ့ရပေလိမ့်မည်။ မသေပါစေနဲ့။ သူသာ ငါ့အစ်ကိုဆို ငါ သူ့ကို ဒီနေရာကြီးမှာ မြှုပ်ထားခဲ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မသေပါစေနဲ့။

နာရဏီ၏ ဆုတောင်း ပြည့်သွားခဲ့သည်။ ဗညားသည် ပါးစပ်ထဲလေမှုတ်လိုက်၊ ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်စုံ ဖိလိုက်နှင့် ကိုရီးယားကားထဲမှ ဇာတ်လိုက်များအတိုင်း ကြိုးစားရာ သူရ သတိရလာသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပွေ့ဖက်လိုက်တော့မှ ဝိုင်းကြည့်နေသူများမှာ ဟင်းခနဲချနိုင်တော့သည်။

“ညီလေး”

“ကိုကြီး”

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ငိုနေသော်ငြား အပြစ်မတင်ရက်တော့ပေ။ ခုလို အသက်ရှင်ပေးတာ ကိုပဲ ကျေးဇူးတင် မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နာရဏီ။ ငါတို့ညီအစ်ကိုမှာ မင်းပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ ကျေးဇူးပါ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး သူ့ကို ရှိခိုးလုမတတ် ခူးထောက်နေသောအခါ
သေဘေးနှင့်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရမှုက အရည်ပျော်ကျပြီး ပီတိဖြစ်လာခဲ့ရသည်။
အဲ့ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဟု ပြောချင်သော်လည်း ပါးစပ်ကမထွက်ချေ။ အမှန်ဆို လျှင်
ထိုနှစ်ယောက် ခယဝပ်တွားမှုကို နာရဏီ မခံယူဝံ့ချေ။ သူတို့တွေက
မြို့သားတွေဖြစ်ပြီး ငွေကြေးပြည့်စုံသူ များဖြစ်မည်။ ပြီးနောက်
ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်းကို တတ်ထားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
နာရဏီထက်ကြီးမြတ်သူဖြစ် သည်။ သို့သော် သူတို့က နာရဏီကို
အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်တဲ့လေ။
